

spreekt van SCHUETTE), is gepromoveerd te Utrecht in 1719 en is een drietal jaren stadsgeneesheer te Vianen geweest. Verschillende werkjes van zijn hand over de geneeskrachtige werking van bronwaten bevinden zich in de bibliotheek der Maatschappij van geneeskunde.

WEIDLER heeft vergeten te vermelden, dat de portretten van Hollandsche geneesheeren, door de BERNIGEROTHS gegraveerd, op een enkele uitzondering na, waarbij ik het niet kon controleeren, in de *Acta med. Berol. Decad.* voorkomen. Het zijn alle portretten in 8°., eenige zijn zeer goed geslaagd, andere minder; vergeleken met portretten van deze geneesheeren, gegraveerd door Hollandsche kunstenaars, hebben zij niet veel kunstwaarde. Ook onder de buitenlandsche afbeeldingen zijn er, die voor verzamelaars van belang zijn, doordat er, evenals van het portret van SCHUTTE, geen andere portretten bestaan.

J. G. DE LINT.

De manke voet van lord Byron. — Op de vergadering van de Royal Society of Medicine heeft dr. CAMERON eenige bijzonderheden medegedeeld over de mankheid van BYRON. Vroeger meende men, dat deze veroorzaakt werd door een horrelvoet, maar twee schoenen, beide voor den rechter voet, door BYRON als jongen gedragen, toonden aan, dat de voet lang en smal was en in het geheel niet op een horrelvoet geleek. Dr. CAMERON meent dan ook, dat BYRON geleden heeft aan de ziekte van LITTLE, wat goed overeenkomt met een beschrijving van een vriend van BYRON over zijn gang: „Om zijn mankheid te verbergen, kwam BYRON steeds vlug de kamer binnen, min of meer hard loopende. Op straat bewoog hij zich met een eigenaardigen schuifelenden gang, zooals iemand, die op den bal en de teenen van zijn voet loopt” (*Journ. Amer. Med. Ass.*).

E. SLUITER.

MUMIA.

Naar aanleiding van het lezenswaardige opstel van VAN ANDEL over „Mumia” op bldz. 1872 wensch ik een enkele opmerking te maken. Men leest daar op bldz. 1881: „In ons land is het reeds in het midden der 18de eeuw uit de rij der officieele geneesmiddelen geschrapt”. Men vindt echter in de Utrechtsche pharmacopoea van 1749 mumia nog vermeld en eerst in de Amsterdamsche pharmacopoea van 1792 en in de pharmacopoea Batava van 1805 zoekt men het middel tevergeefs. Het schrappen heeft dus later plaats gehad, dan VAN ANDEL aangeeft. Nu is dit zeker op zich zelf van niet veel beteekenis, doch wel is het van belang, dat de genoemde Utrechtsche pharmacopoea nog geheel een middeleeuwsch en de genoemde Amsterdamsche pharmacopoea een min of meer modern karakter draagt. Reeds bij oppervlakkige kennismaking valt het verschil in het oog en wat in het bijzonder de middeleeuwsche animalia betreft, zooals menschenvet, menschedel en soortgelijken, in de Utrechtsche pharmacopoea worden zij nog alle genoemd, doch uit de Amsterdamsche zijn zij vrij wel verdwenen. Deze vooruitgang, en daarop wensch ik de aandacht te vestigen, is te danken aan de ontdekkingen op het gebied der scheikunde in de tweede helft der 18de eeuw.

Utrecht, 8 Mei 1923.

A. J. VAN DER WEYDE.